

Arrest

nr. 90 255 van 25 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op onbekende datum wordt aan verzoeksters vader en zijn gezin bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Uit een politieonderzoek van 10 oktober 2005 blijkt dat het gezin hieraan geen gevolg gegeven heeft en nog steeds in Antwerpen verblijft.

Op 2 januari 2009 dient verzoekster, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, samen met haar ouders en twee broers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 februari 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 05.02.2009 en de aanvullingen d.d. 19.03.2009, 03.11.2009, 16.11.2009 en 22.11.2010 ingediend door :

S., B. (R.R.: 089110854495)

Nationaliteit: Israël

Geboren te T. op (...)

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, met name dat ze een attest van vrijstelling van de inburgeringsplicht voorlegt, Nederlands spreekt, Engels leerde, een cursus “basiskennis bedrijfsbeheer” volgde, haar opleiding als kapster hier heeft voltooid (zie leerovereenkomst en loonbrieven), werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, dient opgemerkt te worden dat dit zowel het resultaat van de houding van haar ouders als van haar eigen houding is.

Allereerst hebben haar ouders nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.06.2003. Het principe wordt gehanteerd dat zij in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dienden alles in het werk te stellen om aan de wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven.

Verder is het ook aan betrokkene om zich in regel te stellen met haar verblijf. Betrokkene beweert dat zij sinds 1992 in België zou verblijven. Sinds de leeftijd van meerderjarigheid op 08.11.2007 heeft zij tot op datum van 02.01.2009 evenmin een verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus evenzeer bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij al nu geïntegreerd zou zijn is tevens het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Verder blijkt uit betrokkenes paspoort dat haar verblijf in België regelmatig onderbroken werd (zie in - en uitstempels in 2007, 2008, 2009, 2010 en 2011 te Brussel, Bierset en vanop de luchthaven Ben-Gurion (Israël)). Bijgevolg lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst op wiens hulp zij zich zou kunnen beroepen. Het feit dat zij sinds de afgifte van haar paspoort op 30.04.2007 te Ashqelon jaarlijks naar Israël terugkeerde, toont aan dat zij een band met haar land van herkomst onderhoudt en er nog steeds belangen heeft.

Indien betrokkene naar haar land van herkomst wenst terug te keren, staat het haar vrij hiertoe een beroep te doen op het Reïntegratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Tenslotte legt betrokkene geen bewijzen voor van andere elementen die een grond voor regularisatie zouden kunnen betekenen.

(...).”

Op 3 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet

Dienst vreemdelingenzaken heeft de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 05.02.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De reden waarom verzoekster haar aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende:

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins ongegrond kon worden verklaard en dit omwille van volgende redenen.

In de beslissing stelt DVZ dat verzoekster zich niet kan beroepen op de instructie d.d. 19.07.2009 daar deze vernietigd is door de Raad van State.

Verzoekster heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 05.02.2009 en geactualiseerd naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

• Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

• Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.

Wat waren de onmiddellijke gevolgen?

• De ingediende aanvragen worden niet onwettig

Alleen de instructie (gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken) is vernietigd. Het artikel 9bis van de Verblijfswet blijft ongewijzigd.

De DVZ moet de ingediende aanvragen nog steeds beoordelen, volgens de (nieuwe) richtlijnen van de bevoegde minister en staatssecretaris. Zij behouden immers hun discretionaire bevoegdheid over de criteria ten gronde.

- *Wathelet en DVZ: de criteria en de termijn blijven gelden*

Er is al een nieuwe richtlijn. Bevoegd staatssecretaris M. Wathelet deelde op 11 december 2009 mee (en DVZ bevestigt):

- *de criteria van de instructie ten gronde blijven geldig en zullen toegepast worden;*
- *de termijn van 15 september tot 15 december 2009 voor aanvragen voor het criterium 'duurzame lokale verankering' (punt 2.8 van de instructie) blijft*

Dit werd gepubliceerd op de website www.kruispuntmi.be.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

Dat de beslissing dan ook volledig onterecht werd genomen en deze in feite en rechte niet aanvaardbaar is!

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een intern beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- *op medische gronden*
- *lange asielprocedures*
- *humanitaire redenen*
- *de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

De aanvragen die in 2012 behandeld worden zijn ontvankelijk doch ongegrond daar de instructies in december 2009 vernietigd werden.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

Dit betekent dat DVZ nagelaten heeft om rekening te houden met de aangehaalde elementen : NI. met de complete integratie van verzoekster. Verzoekster was amper 3 jaar oud, toen zij naar België kwam,

zij kon niet anders dan zich volledig integreren. Zij is hier immers opgegroeid en kent niets anders dan België en de Belgische samenleving!

Verzoekster heeft aangetoond dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Dat zij omwille van de situatie in het land niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Bovendien verblijft verzoekster legaal in België op basis van een regularisatieaanvraag op basis van art 9ter van de vreemdelingenwet, (cfr. P7)

Bovendien hebben de ouders van verzoekster recht op verblijf in België, op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Dat zij haar ouders dan ook niet kan achterlaten, nu zij ernstig ziek zijn!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat zij onder de voorwaarden valt om geregulariseerd te worden. Immers zij komt in aanmerking voor regularisatie op grond van langdurig verblijf en integratie.

Deze elementen zijn blijkbaar niet onderzocht.

Dat de materiële motiveringplicht dan ook geschonden is !

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringplicht schendt.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De materiële motiveringplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Verder stelt DVZ dat : "Allereerst hebben haar ouders nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 12.06.2003. Het principe wordt gehanteerd dat zij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij diende alles in het werk te stellen om aan de wettelijke verplichting van het land te verlaten te voldoen... "

Dat het onredelijk is van DVZ om deze stappen te eisen van een 14-jarig meisje! Verzoekster was in 2003, toen haar ouders het bevel kregen om het grondgebied te verlaten, amper 14 jaar oud! Het is onredelijk van DVZ dat zij verwachten dat een 14-jarig meisje, alleen, terugkeert naar een land dat zij alleen kent van de verhalen die haar ouders erover vertelden!

Het kan toch niet de bedoeling zijn dat verzoekster, als minderjarige, haar ouders en 2 broers achterlaat om helemaal alleen naar een vreemd land te trekken?!

Dat verzoekster niet verantwoordelijk kan beschouwd worden voor de keuze die haar ouders genomen hebben om in België te blijven. Verzoekster mag niet gestraft worden voor de keuze van haar ouders!

Bovendien is dit gezin in het bezit gesteld van een oranje kaart, naar aanleiding van een toelaatbare aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen. Dat zij zich helemaal niet "genesteld heeft in illegaal verblijf! Integendeel zelfs! Dat zij hier perfect legaal verblijft.

DVZ merkt verder op dat verzoekster, sinds 2007 jaarlijks naar Israël reist, en dat dit ervoor zorgt dat het " erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst op wiens hulp zij zich zou kunnen beroepen." Verder zou het aantonen dat "zij een band met haar land van herkomst onderhoudt en er nog steeds belangen heeft."

Dat integendeel tot wat DVZ stelt, zij geen band met haar land van herkomst onderhoudt. Zij heeft immers geen band met haar land van herkomst, aangezien zij daar gevlucht is op 3- jarige leeftijd, meer dan 20 jaar geleden! Verzoekster onderhoudt geen band met haar land van herkomst. Zij onderhoudt echter nog wel een band met haar enige, overlevende grootmoeder. Verzoekster bezoekt slechts éénmaal per jaar, gedurende de vakantieperiode haar grootmoeder.

Dat haar grootmoeder al een vergevorderde leeftijd heeft, en bijgevolg niet kan beschouwd worden als iemand bij wie zij hulp zou kunnen krijgen bij terugkeer naar haar land van herkomst. Men kan toch niet verwachten van verzoekster dat zij zich, na 20 jaar in België te hebben verbleven, met haar ouders en broers, zij alleen terugkeert naar een land dat zij slechts kent uit de jaarlijkse bezoeken aan haar grootmoeder.

Dit enkel feit, een nog levende grootouder in Israël, volstaat niet om te veronderstellen dat verzoekster nog belangen heeft in Israël!

Verzoekster heeft recht op verblijf in België! Als verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst, zal artikel 8 EVRM geschonden worden!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in dit geval wel zeker sprake is van hinderpalen die het uitbouwen van een gezinsleven verhinderen! Verzoekster verblijft al meer dan 20 jaar in België. Zij is samen met haar ouders, hun land van herkomst ontvlucht. Zij kan niet terugkeren naar Israël omdat zij daar niemand heeft die haar kan helpen een leven op te bouwen. Zij heeft hier een nieuwe kans gekregen en heeft hier een nieuw leven opgebouwd.

Bovendien stelt de verwerende partij dat hoewel zij sinds 1992 in België verblijft, zij op het moment van haar meerderjarigheid een regularisatieaanvraag had moeten indienen echter zij heeft geen enkele aanvraag ingediend tot 05.02.2009 en zich bewust genesteld in illegaal verblijf en de aangehaalde elementen met betrekking tot haar integratie louter het gevolg zijn van haar eigen houding.

Het feit dat een vreemdeling langdurig in een land verblijft waar zij meer bescherming heeft dan in haar eigen land is op geen enkele wijze zich verder in illegaal verblijf integreren! Verzoeker leeft al meer dan 20 jaar in België!! Zij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!!

Bovendien is er helemaal geen sprake van illegaal verblijf! Verzoekster verblijft legaal in het land naar aanleiding van een regularisatie op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet!

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen!!

Daar waar DVZ, in vorige dossiers, steeds vaststelt dat een langer verblijf in het land van herkomst niet opweegt tegen een korter verblijf in België, maakt het ditmaal die afweging niet!

Dat dit dan ook onzorgvuldig is van DVZ, en zeker in het voordeel van verzoekster spreekt, die immers al 20 jaar in België verblijft en er amper 3 in haar land van herkomst heeft doorgebracht.

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie geen grond vormen tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat het een gevolg is van haar eigen houding.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen. Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging..."

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. In casu wordt dit niet gedaan. Stellen dat zijn integratie een gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat DVZ het kan maar niet moet is dan ook volkomen onterecht!

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Het feit dat de gemachtigde van de minister een beslissing neemt waarin een eigen mening wordt gemotiveerd is dan ook niet aanvaardbaar. Immers een regularisatieaanvraag is nog altijd een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Dat zij dan ook genoeg elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden op basis van humanitaire redenen.

Dat zij ondertussen hier meer dan 20 jaar ononderbroken verblijft, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is en werkbereid is. Zij is perfect geïntegreerd, aangezien zij hier is opgegroeid!

Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen.

Bovendien is verzoekster in het bezit gesteld van een AI. Zij verblijft perfect legaal in het land!

Dat dvz dit geen enkele keer in zijn beslissing vermeldt! Dit is dan ook onzorgvuldig! Verzoekster bevindt zich hierdoor wel degelijk in een prangende humanitaire situatie!

Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig.

Indien de staatssecretaris of haar gemachtigde van mening was dat het dossier niet duidelijk is, als dvz twijfelde aan de lokale verankering van mevrouw dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfwet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekster helemaal niet inziet op welke basis men haar argumenten weerlegt en motiveert."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.7.1991, betreffende de formele motiveringsplicht, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de

motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

verzoekster in haar verzoekschrift ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële

motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De enige kritiek van verzoekster bestaat erin dat zij meent wel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie van 19.07.2009, meer bepaald aan de daarin vermelde criterium 2.8B.

Verzoekster kan evenmin verwijzen naar het arrest nr. 68.848 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster toont niet aan dat dit arrest betrekking heeft op gelijkaardige omstandigheden en een gelijkaardige betwisting. Integendeel blijkt dit arrest te handelen over een beslissing die werd genomen na een vernietigingsarrest.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt dienaangaande bovendien over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

Terwijl, zoals reeds aangehaald, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet, beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid aangaande de door de vreemdeling voorgelegde elementen, waarbij hij zelf kan oordelen of de vreemdeling al dan niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

Verzoekster houdt voor dat zij voldoet aan de voorwaarden, zoals voorzien in het criterium 2.8B van de instructie dd. 19.07.2009.

Verzoekster is kennelijk de mening toegedaan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gehouden is nog steeds de instructie dd. 19.07.2009 toe te passen, nu op heden geen andere criteria of richtlijnen werden bekendgemaakt.

Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd.

Verzoekster gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook verzoeksters beschouwingen, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en

voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

“Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).”

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

“Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekster er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest: dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekster ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen; dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen;”

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.:

“De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen.”

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

“Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet.”

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft derhalve oprechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekster voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde om verblijfsmachtiging te bekomen.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekster zich beroept is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Zie ook R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

“Verzoekster stelt dat de door de wetgever bepaalde ontvankelijkheidsvereisten niet werden hernomen in de instructie van 19 juli 2009 of in een toelichtend vademecum en dat deze instructie tot doel had af te wijken van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene ontvankelijkheidsvereisten. Zij betoogt tevens dat verweerder in de bestreden beslissing toepassing maakt van de wet en hierdoor afwijkt van de uitzonderingsregeling die de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid middels zijn beleidsinstructie wenste door te voeren. Zij gaat evenwel voorbij aan het feit de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde dat deze instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit bestaan te hebben. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat de instructies van 19 juli 2009, die in

een vademecum werden verduidelijkt, wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft, onverkort zouden worden toegepast en zij niet diende aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk was om haar machtigingsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. ”

Verzoekster slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

Verzoeksters beschouwingen missen dan ook feitelijke grondslag en doen geen afbreuk aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat verzoekster meent dat zij op basis van humanitaire redenen dient gemachtigd te worden tot verblijf, kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de integratie en het voorgehouden langdurig verblijf in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat dit geen verblijfsmachtiging rechtvaardigt.

Terwijl verzoekster niet ernstig kan betwisten dat de gemachtigde haar dossier individueel heeft beoordeeld, rekening houdend met de elementen die de situatie van verzoekster daadwerkelijk kenmerken.

De verwerende partij merkt op dat verzoekster lijkt voor te houden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding advies had moeten inwinnen bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Verzoeksters beschouwingen kunnen evenwel niet worden aangenomen, gelet op de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, terwijl geen enkele wettelijke bepaling zulke verplichting voorschrijft.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegte van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

Verzoeksters beschouwingen falen in rechte en in feite.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoekster aanbrengt om geregulariseerd te worden, niet worden aanvaard. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de

materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert in haar aanvraag de volgende elementen aan inzake de gegrondheid van haar verzoek:

- humanitaire redenen, duurzame bindingen en redenen van onverwijderbaarheid;
- verzoekster verblijft al sinds 1992 in België en heeft zich perfect geïntegreerd, zij verblijft hier zeventien jaar ononderbroken en heeft geen contact meer met haar land van herkomst, zij is hier van kleins af aan naar school gegaan en heeft haar opleiding als kapster hier voltooid;
- verzoekster niet regulariseren zou betekenen dat een aanvraag om humanitaire redenen dode letter is, zij kwam als vijfjarige naar België en verblijft hier intussen al zeventien jaar, verzoekster meent dat haar niets kan worden verweten omdat zij als driejarige haar ouders volgde, zij is hier naar school gegaan en heeft hier haar diploma behaald;
- verzoekster zou direct kunnen beginnen werken indien zij over de nodige verblijfspapieren zou beschikken;
- verzoekster heeft haar leven hier opgebouwd en al haar belangen bevinden zich hier, zij heeft geen banden met haar land van herkomst;
- zij heeft een vrienden- en kennissenkring en is volledig geïntegreerd.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekster voert in het middel aan dat zij in aanmerking komt voor regularisatie op basis van de instructie van 19 juli 2009 en de omstandigheid dat deze instructie vernietigd is door de Raad van State, doet volgens verzoekster niet ter zake. Verzoekster meent dat uit informatie verschaft door het bevoegde kabinet en door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de criteria van deze instructie nu nog worden toegepast op de personen die aan deze criteria voldoen. Verzoekster meent dat het rechtszekerheids- en het gelijkheidsbeginsel geschonden worden omdat in de periode waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de instructie nog uitdrukkelijk toepaste, er duizenden vreemdelingen geregulariseerd zijn. Nu wordt de instructie niet meer toegepast en wordt verzoekster niet geregulariseerd. Verzoekster meent ook dat er nu nog beslissingen genomen worden waarin verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid om een arbeidskaart B aan te vragen. Ook dit vormt een schending van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekster meent dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omdat haar ouders indertijd met haar als driejarige België zijn binnengekomen, zij kon niet anders dan haar ouders volgen. Toen haar ouders een bevel kregen, was verzoekster veertien jaar, ook toen kon ze niet anders dan bij haar ouders blijven. Verzoekster meent dat ze niet mag gestraft worden voor de keuzes van haar ouders. Toen verzoekster meerderjarig werd, is zij hier gebleven en dit mag volgens haar niet worden beschouwd als zou zij zich verder genesteld hebben in illegaal verblijf. Daarnaast wijst verzoekster erop dat haar ouders gemachtigd zijn tot een tijdelijk verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat zij niet van hen mag gescheiden worden. Ook verzoekster zelf beschikt over een tijdelijk verblijfsdocument in het kader van deze aanvraag. Inzake haar jaarlijkse reizen naar Israël verduidelijkt verzoekster dat dit bezoeken aan de grootmoeder zijn en dat dit niet kan beschouwd worden als een band met haar land van herkomst. Verzoekster meent ook dat geen afweging werd gemaakt tussen een verblijf van drie jaar in Israël en een verblijf van meer dan twintig jaar in België. Ten slotte verwijst verzoekster naar artikel 32 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat, als de Dienst Vreemdelingenzaken twijfelt, verzoekster dient te verschijnen voor de commissie van advies en dat dit niet gebeurd is.

2.3.3. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke

handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Waar verzoekster dus meent dat de vernietigde instructie toch moet worden toegepast en dat het onrechtvaardig is dat dit niet is gebeurd, dient te worden herhaald dat deze instructie is vernietigd door de Raad van State en dat bijgevolg het motief van de bestreden beslissing dat deze criteria niet meer van toepassing zijn, feitelijk correct is en niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoekster meent dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van dit beginsel niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoekster er zich niet op kan beroepen.

In de mate waarin verzoekster het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster beweert, andere vreemdelingen werden en nog worden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster vermeldt dat zij *“tientallen voorbeelden (kan) voorleggen waarin dit het geval is”*. Verzoekster laat echter na om met concrete gegevens aan te brengen dat de situatie van deze personen identiek is als die van haar. Verzoekster brengt bijgevolg geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt over verzoeksters langdurig verblijf in België en haar integratie het volgende overwogen:

“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, met name dat ze een attest van vrijstelling van de inburgeringsplicht voorlegt, Nederlands spreekt, Engels leerde, een cursus “basiskennis bedrijfsbeheer” volgde, haar opleiding als kapster hier heeft voltooid (zie leerovereenkomst en loonbrieven), werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, dient opgemerkt te worden dat dit zowel het resultaat van de houding van haar ouders als van haar eigen houding is.

Allereerst hebben haar ouders nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.06.2003. Het principe wordt gehanteerd dat zij in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dienden alles in het werk te stellen om aan de wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven.

Verder is het ook aan betrokkene om zich in regel te stellen met haar verblijf. Betrokkene beweert dat zij sinds 1992 in België zou verblijven. Sinds de leeftijd van meerderjarigheid op 08.11.2007 heeft zij tot op datum van 02.01.2009 evenmin een verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus evenzeer bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij al nu geïntegreerd zou zijn is tevens het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Waar verzoekster meent dat zij op basis van humanitaire gronden in aanmerking komt voor en recht heeft op een regularisatie, dient vooreerst te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. Vervolgens wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing niet wordt overwogen, zoals verzoekster meent, dat zij indertijd als veertienjarige alleen het grondgebied had moeten verlaten, maar wordt er enkel op gewezen dat verzoeksters ouders in 2003

geen gevolg hebben gegeven aan het bevel (voor de hele familie) om het grondgebied te verlaten. Vervolgens wordt erop gewezen dat eens verzoekster meerderjarig was, zijzelf evenmin stappen heeft ondernomen om haar verblijf in regel te stellen. Dit strookt met de gegevens van het dossier, waaruit niet blijkt dat verzoekster, en evenmin haar ouders, vóór januari 2009 ook maar enige poging hebben ondernomen om hun verblijf in orde te brengen. Het is niet kennelijk onredelijk om in dit concreet geval dan te oordelen dat verzoekster zich aldus evenzeer bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en dat het feit dat zij al nu geïntegreerd zou zijn, tevens het gevolg is van haar eigen houding en dat om deze redenen verzoeksters integratie geen grond tot regularisatie kan vormen.

Verzoeksters langdurig verblijf en integratie werden dus wel degelijk onderzocht, maar de gemachtigde van de staatssecretaris heeft hieraan niet de conclusie verbonden dat verzoekster in aanmerking komt voor regularisatie. Verzoekster toont niet aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

2.3.5. Waar verzoekster aanvoert dat zowel haar ouders als zijzelf gemachtigd zijn tot tijdelijk verblijf, dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat kort na het nemen van de bestreden beslissing op 29 mei 2012, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 3 juli 2012 de beslissing heeft genomen waarbij de aanvraag van de hele familie om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en dat een einde werd gemaakt aan het tijdelijk verblijfsrecht van de familie. Op het moment van het indienen van huidig verzoekschrift (2 augustus 2012) hadden verzoeksters ouders (en verzoekster zelf) al geen recht meer op enige vorm van legaal verblijf.

2.3.6. In de bestreden beslissing wordt over verzoeksters jaarlijkse reizen naar Israël het volgende overwogen:

“Verder blijkt uit betrokkenes paspoort dat haar verblijf in België regelmatig onderbroken werd (zie in - en uitstempels in 2007, 2008, 2009, 2010 en 2011 te Brussel, Bierset en vanop de luchthaven Ben-Gurion (Israël)). Bijgevolg lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst op wiens hulp zij zich zou kunnen beroepen. Het feit dat zij sinds de afgifte van haar paspoort op 30.04.2007 te Ashqelon jaarlijks naar Israël terugkeerde, toont aan dat zij een band met haar land van herkomst onderhoudt en er nog steeds belangen heeft.”

Verzoekster meent dat uit haar jaarlijkse bezoeken aan de grootmoeder niet mag worden afgeleid dat zij nog banden zou hebben met haar land van herkomst. Het hierboven weergegeven motief van de bestreden beslissing steunt op de stukken van het administratief dossier (de kopie van verzoeksters paspoort) en het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster die de Israëlische nationaliteit heeft en jaarlijks op familiebezoek gaat naar Israël, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst op wiens hulp zij zich zou kunnen beroepen.

2.3.7. Waar verzoekster meent dat in de motieven van de bestreden beslissing een afweging ontbreekt tussen haar verblijf van drie jaar in Israël en haar verblijf van meer dan twintig jaar in België, en zij deze situatie vergelijkt met (weigerings)beslissingen waarin een lang verblijf in het land van herkomst afgewogen wordt tegenover een korter verblijf in België, wordt herhaald dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan getoetst moet worden en waarover gemotiveerd moet worden. Ook wordt erop gewezen dat verzoekster uit het oog verliest dat de nationaliteit en de banden met het land van herkomst in rekening kunnen worden gebracht. *In casu* is dit gebeurd, zoals blijkt uit de bestreden beslissing waarin wordt gemotiveerd dat verzoekster sinds 2007 jaarlijks naar haar land van herkomst reist. Zoals reeds werd gesteld in punt 2.3.7. van dit arrest, steunt dit motief op een correcte feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk.

2.3.8. Verzoekster verwijst naar artikel 32 van de vreemdelingenwet om aan te tonen dat zij had moeten verschijnen voor de commissie van advies.

Artikel 32 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er wordt een Commissie van advies voor vreemdelingen opgericht, die gelast is de Minister van advies te dienen in de gevallen waarin door deze wet of door bijzondere bepalingen wordt voorzien.

De Minister kan eveneens het advies van de commissie inwinnen alvorens om het even welke beslissing te treffen nopens een vreemdeling."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet niet in het inwinnen van een advies van de commissie van advies. Bijgevolg diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris overeenkomstig artikel 32, eerste lid van de vreemdelingenwet geen advies in te winnen van deze commissie.

Artikel 32, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om voor om het even welke beslissing een advies in te winnen, maar dit is geen verplichting.

Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij meent dat zij had moeten verschijnen voor de commissie van advies en dat het een motiveringsgebrek inhoudt dat niet wordt verwezen naar zulk advies.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op bovenstaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.10. Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten en dat uit de stukken van het dossier blijkt dat het tijdelijk verblijf dat aan verzoeksters familie en aan haarzelf werd toegestaan, op 3 augustus 2012 beëindigd werd. Verzoekster noch haar familie beschikken momenteel over een legaal verblijf en worden door de bestreden beslissing niet van elkaar gescheiden. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt onderzocht in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in België verblijft samen met haar ouders en haar twee broers, zodat er *in casu* sprake is van een gezinsleven in België.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekster.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen verblijfsrecht toekent aan verzoekster, maar haar niet het bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Het gezinsleven van verzoekster met haar familieleden die zich in een identieke verblijfssituatie bevinden (geen enkel gezinslid heeft een legaal verblijf), wordt dus niet onderbroken door de bestreden beslissing. Dienvolgens kunnen en moeten er geen maatregelen worden genomen om het gezinsleven te handhaven, aangezien dit niet verbroken wordt.

De schending van artikel 8 van het EVRM zoals uiteengezet in het verzoekschrift kan *in casu* niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET